

(Блиц, 14. 09.2009)

Одавно се домаћа либерална јавност није згражавала над једном званичном посетом српске државне репрезентације, у саставу Борис Тадић, Вук Јеремић и Драган Шутановац, колико је то чинила током и након њеног боравка у Либији, а поводом годишњице, и то четрдесете, доласка Гадафија на власт, када је, уместо краља Идриза, он постао - пуковник.

Група аутора вадилa је цитате из Гадафијеве „Зелене књиге“ у којој су, у суштини, садржани постулати апсолутне владавине Једног. Биљана Србљановић, на сајту „Пешчаника“, између осталог је написала: „Зашто је Тадић испоштовао Гадафија. Греат minds think alike, каже реклама за омиљена одела српских политичара. Па што да даље лупамо главу, рекламна литература је ионако основа српске политичке филозофије.“

И наставила: „Па кад се председник из Африке врати окићен орденом, преплануо и згодан, са Зеленом књигом под мишком, главе пуне знања и нових идеја, свима да нам буде јасно - шта је тамо, у ту Либију, на црну годишњицу крвавог диктатора, Борис Тадић уопште имао и да иде? Диви му се човек, ето зашто. Па је зато отишао по know how“.

Друга група аутора ископала је бизаран Гадафијев исказ о предлогу да се Швајцарска, као никаква држава, подели између Немачке, Француске и Италије јер му је тамо један од седморице синова, Ханибал, привођен у полицију под оптужбом да је малтретирао послугу у хотелу. На практичном плану, Гадафи је зауставио испоруке нафте швајцарским фирмама и повукао пет милијарди долара из тамошњих банака, па се швајцарски председник извинио тврдећи да је све то био неспоразум.

Нема тог аналитичара који није напоменуо да је Тадић био једини европски председник на прослави дана либијске револуције. Дан пре тога Триполи је напустио Силвио Берлускони, носећи под мишком уговор о изградњи аутопута дуж либијске обале. Под Гадафијев шатор многи су ушли, помало сагнути, укључујући недавно и Кондолизу Рајс коју је пуковник фамилијарно звао Лиза. На списку је и Саркози, Блер...

Србија није ни Италија, ни Француска, камоли Велика Британија и САД, па је питање да ли је Тадић могао као председник италијанске владе да бира датум посете, а посебно да изабере дан када ће да напусти Триполи. Могао је Борис Тадић да не оде на ту прославу и да се на симболичкој равни сврста уз оне који могу у госте кад им се прохте.

Срећнијим државама, и срећнијим председницима, заломило се да на симболичкој и пропагандној равни, у односима са недемократским режимима воде политику на два колосека: да тргују с Гадафијем око либијских пара и либијског утицаја на читав један континент, а, богами, и помало шире, а да пред очима сопствене либералне јавности на протоколарном нивоу воде политику „чистих руку“.

Уосталом, у најкраћем, и бирали смо председника да уместо нас ради непријатне ствари кад се морају урадити.

А Србија је у таквом положају, економском и политичком, да нам неки широк маневар и није преостао. Можда је Тадић знао да ће га домаћи либерали разапињати због учешћа у Гадафијевој паради. Можда, занет улогом председника који је тренутно акценат бацио на спољну политику, није имао баш јасну свест о томе... Рекао бих да је био у некој врсти изнудице. Србија је у позицији дужника, притиснутог идејом о свакој врсти банкротства, који облачи најбоље одело и одлази код комшије о коме мисли све најгоре да тражи паре на зајам.